

D.Tóth Kriszta - Lakat a h?t?szekrényen

2013 május 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Tizenkét éves voltam. 152 centi. És 34 kiló. Hetente minimum egyszer kiájultam az iskolapadból. Mert fogyókúráztam, mint a ritmikus sportgimnasztikázó kislányok nagy része.

Akkor még így hívták, ma már egyszer?en ritmikus gimnasztikának – de az a gyanúm, hogy csak a név változott, a sport, és ami körülötte van: nem nagyon. Helyes, kontyos, hajlékony és alultáplált kislányok tornáznak zenére labdával, karikával, szalaggal, buzogánnyal. Kívül mosolyognak, mert az is kötelez? része a gyakorlatnak. És befelé sírnak, mert az meg természetes velejárója az élsportnak. Na jó. Nem vagyok igazságos. Nem természetes velejárója, mert nem minden edz? és nem mindenki kínozza és éhezteti a gyerekeket. Amikor Lolát várom a sportközpontban, ahová táncolni jár, látom a folyosón futkosó kis tornászlányokat. Boldogok, felszabadultak, egészségesek. És szerencsések. Nem is tudják, mennyire.

Egy nemzetközi kutatás szerint az élsportoló gyerekek körében komoly gondok vannak. Tornász-, úszó- és egyéb palánták esnek át megalázó beavatási szertartásokon, aztán nap mint nap t?rik társaik és/vagy edz?ik válogatott fizikai, lelki bántalmazásait, ne adj' isten szexuális visszaéléseit. És minden egyes ilyen, kínban, tehetetlenül, kiszolgáltatottan eltöltött óra súlyos nyomokat hagy a gyerekek lelkén. Ne essék félreértés. Tudom, hogy ugyanennek a gyerekléleknek a sport elengedhetetlenül fontos. A játékon keresztül például toleranciát, fegyelmet, egymás iránti tiszteletet tanul. Felold konfliktusokat. De csak akkor, ha a nagy teljesítménykényszer közben óvják, a versenyszellem mellett vigyáznak rá.

Egyel?re nem tudjuk, hogy itthon mi a helyzet. Az öltöz?k ajtaja zárva, a sportolók szájával együtt. De az UNICEF

Magyar Bizottsága úgy döntött, hogy elkészíti ezt a nagyon fontos felmérést. A kérd?íveket online lehet kitölteni és csak néhány percig tart. Én már megtettem, és nagyon kíváncsi vagyok a végeredményre.

Anyám egyszercsak megelégelte az ájuldozásaimat. Megkereste az edz?met és beszélgetett vele egy jót. Az álláspontok nem közeledtek, mert anyu azzal a tanáccsal jött haza, hogy „a gyereket muszáj még egy kicsit lefogyasztani. Anyuka, ha máshogy nem megy, szereljenek lakatot a h?t?szekrényre.” A szüleim aznap este közölték velem, nincs tovább. Kivesznek RSG-r?l, nem lesz bel?lem olimpiai bajnok (na jó, mondjuk ennek a veszélye azért sosem fenyegetett), és nem mehetek el a nyári edz?táborba sem. Kicsit pityeregtem, mert vártam a tábort és tudtam, hogy hiányozni fognak a barátn?im az edzésekr?l. De elfogadtam, hogy mindannyiunknak jobb lesz így.

Azóta sem vagyok képes komolyan fogyókúrázni. Imádok jókat enni, szeretek f?zni és a nap kedvenc pillanatai közé tartozik, amikor látom, hogy a hétéves lányom a nap végén jóíz?en nekiesik annak, amit készítettem neki. A sport mindkett?nk életének fontos része, de az már most látszik, hogy élsportoló bel?le sem lesz. Nem sajnálom.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

Ajánló